

Agyoncsapni?

– gondolatok és dokumentumok gyűjteménye egy jegyzet, a válaszjegyzet, a büntetés és a körötte kavart por kapcsán. Ha nem is hallották Lovas István inkriminált jegyzetét a Vasárnapi újság július 18-ai számában, s nem tudták, Pálfi Balázs úgy érezte, nem hagyja, nem hagyhatja azt szó nélkül, a sajtóból, a televízió képernyőjéről értesülhettek róla, hogy ügy lett belőle. Szerkesztőségünk publikálásra elkérte a két szöveget – tessék elolvasni, s tessék kinek-kinek vérmérséklete szerint állást foglalni... Ezen túl igyekeztünk kicsit körbejárni a kérdést, megszólaltatni, bemutatni az asszó szereplőit. (Sajnos Lakatos Pál a Pagodának nem, csak a Napi Magyarországnak nyilatkozott. Összeállításunkban ezt is olvashatják.)

Lovas István

Türelem vagy szeretet

Ha a meleg házasságát törvényesítik, vajon mire módosítja az anyakönyvvezető a „vőlegény” és mire a „menyasszony” rovatneveket? De nem csak a jogászok törik majd a fejüket. Vajon ki után sorakoznak fel a koszorús- és nyoszolyólányok? Hová áll a vőfély? Lesz-e menyasszonytánc? Ki adja a menyasszonypénzt? És melyik fél szülei adják a hozományt?

Világos, e valós kérdéseknek már a felvetése is némelyek szemében türelmet-

lenséget, intoleranciát jelez. Amit netán még hivatalból is üldözni kellene.

Holott az igazi tolerancia arról szól, hogy eltűrjük azt, amivel nem értünk egyet. Aminek történelmi gyökere van. Angliában a katolikusokat évszázadokon át tolerálták, noha ők nem az angol koronának, hanem egy idegen, a pápai államnak rendelték alá szívüket és eszüket. Márpedig, mivel a tengerbe mégsem lökhatték őket, akadályokat állítottak ér-

vényesülésük elé. Így azután angol katolikuskok nem taníthattak brit egyetemeken, nem tölthettek be fontos pozíciókat. A toleranciát egyébként akkor nem erényként magasztalták, hanem állami érdeknek tekintették. Mai szemmel nézve a britek nagyon intoleránsak voltak, holott, történelmi léptékkal mérve, talán ésszerűen cselekedtek. Ugyanis, ha nem így tesznek, e csodálatosan brit intézmény, az anglikán egyház mára netán nem is létezne. Mindez a mai gyakorlatban sincs másként. A hangosan tévészó szomszéd kis bűnét eltűrjük, a nagyobb jó, a társadalmi béke megőrzése érdekében. Viszont aki saját gyereke hasiszívási szokásait eltűri, nem igazán a „toleráns” szülő az első jelző, ami róla eszünkbe jut.

A baj az, hogy ma a liberálisok azt követelik meg a konzervatívoktól, hogy mindazt tolerálják, amit ők, mármint a liberálisok szeretnek, de úgy tesznek, mintha toleranciáról lenne szó. A felhozott ellenérveket pedig „intoleranciának” és „gyűlöletnek” nevezik. Aki azt mondja, a liberálisok azt tolerálják, amit nem szeretnek, nagyjából éppoly butaságot mond, mintha azt mondaná: a pápa tolerálja a katolikusokat, vagy Izrael a zsidókat. Nem, ha egy liberális tolerál valamit, azt az esetek legnagyobb részében szereti is. Egy példa: egy bizonyos parlamenti párt prominens képviselői nem azért bukkanak fel a melegek rendezvényein és mondanak ott beszédet, mert tolerálják a melegeket, hanem mert szeretik őket. Valamint a melegeknek a tradíciót, a hagyományos morált és a családot aláásó szerepét. A melegeket éppen a konzervatívok tolerálják, mert nem csapják agyon őket. De ha a liberálisok nem szeretnek valamit vagy valakit, azt vagy azokat – rosszabb

esetben – el akarják pusztítani. **Eörsi István**, az SZDSZ egyik vezető embere nyilatkozta a ZDF német televízióknak a jobboldalról: „A kommunisták legnagyobb bűne... hogy ha nem is testileg, de szellemileg nem tudták kipusztítani ezt a söpredéket.” **Tamás Gáspár Miklós** még azokat az újságosbódékat is fel akarta borogatni, ahol a Demokratát árusítják. A toleranciáért tüntető, mára kimúlt Demokratikus Charta liberális felvonulói fekete esernyőkkel verték a szólás szabadságával élő **Toldi Miklóst**. „Sosem gondoltam volna, hogy ez a mocsadék, hordalék népség, ami itt a parlamenti jobboldalon fröcsög, és az utcán is viríthat, valaha megjelenhet ebben az országban” – írta **Andrassew Iván**, a rasszista „Szégyenszürke magyar fajta” címmel a CO-NEXUS alapította Hócipőben megjelent cikkében. Most, amikor **Andrassew** váltotta fel a kirúgott **Nyíró Andrást** az Internettó főszerkesztői pozíciójában, a liberális **Andrassew** a hét elején egyszerűen kitörölte, leradírozta az internetezők tizezrei által látogatott Törzsasztalt és a Politikát, ahol szabad vita folyt. Melynek eredményeként még a liberálisok is átmentek **Nyíró András** új helyére, a cenzúrázatlan Indexbe, hogy tovább vitázhassanak. Vagyis, amit az egykori **ÁVÓ**-sok iránti mély toleranciáról ismert bizonyos magyarországi párthoz kötődő liberálisok nem szeretnek, azt a jelek szerint ki akarják radírozni a közéletből. „Ausradieren”, mondták Németországban néhány évtizede. Ezt akarják tenni olyan természetes érzésekkel is, mint a Trianon fölötti bánat, amit legszívesebben egy jól záródó krematóriumban égetnének el. Amelyben az alágújtóst a liberális tolerancia szolgáltatná. Ez persze csak egy vélemény. Meglehet, téves vélemény. De remélhető, hogy kivételesen még tolerálható is.